

PEDRO DE LA CAIDA

HVOR ÅNDERNE DANSER

PEDRO DE LA CAIDA

Jeg husker det endnu meget tydeligt her 25 år efter. Om det var den eskreme hede, der var den dag, eller om det var de begivenheder, der fandt sted denne weekend ved jeg ikke – sikkert en blanding. Det var dengang i '75, hvor min far lå for døden. Jeg var blevet kaldt hjem for at se ham en sidste gang. Der var ingen vej tilbage for ham, og det vidste vi alle. Sikkert meget godt, for begivenhederne den weekend fik mig til at se alt i nyt lys. Om jeg fortryder mine valg ved jeg ikke, men den weekend fik jeg øjnene op for mit liv på en indtil da absolut ukendt måde.

Jeg kan huske, at jeg ankom til min families gods sidst på eftermiddagen. Det var i starten af efteråret, men heden var stadig meget intens. Jeg kom kørende af den lange støvede vej i en af militærets biler. Vejen flimrede foran mig i varmen, og ude i horisonten kunne jeg skimte de majestætiske bjergtoppe. Der var helt stille bortset fra bilen og gruset, der knasede under den. Da bilen kørte ind på pladsen foran godsets hovedbygning, stoppede jeg den og hoppede ud. Jeg rettede let på mit slips og min uniform, før jeg bevægede mig op til hoveddøren.

Den blev åbnet af en kvinde, jeg ikke før havde set. Min far måtte have fået sig en ny tjenestepige til at tage sig af det huslige. Kvinden var omkring de 40, havde klare indianske træk og det kulsorte hår var sat op i en knold. Hun var tydeligt blottet for enhver sexappeal, som jeg ellers altid så efter. Hun kiggede kort på mig og spurgte så, hvem hun måtte meddele, der var kommet. "Pedro", sagde jeg. "Den næstældste søn. Oberst." Jeg trykkede kort hendes hånd og gik indenfor uden at se efter, om hun accepterede det.

Der var tomt i forstuen. Alt så ud som jeg huskede det, men der var en tomhed over stedet, som jeg ikke

havde følt, da jeg selv boede på godset. Kvinden kom ind og tog min frakke, som jeg havde slængt over armen - der var alt for varmt til at have den på. Ligeledes tog hun kufferten, som jeg havde sat på gulvet ved indgangen. Hun forlod rummet, og jeg var alene. Jeg kunne ikke undgå at lægge mærke til maleriet af min mor, som hang over hoveddøren. Jeg kiggede nærmere på det og kunne se alle de fine detaljer i billedet. Kort fik jeg en klump i halsen, men sank den og rettede på mig selv, så der ikke var tvivl om min autoritet, hvis der uventet skulle komme nogen ind. Jeg kiggede igen på billedet...

...Du ser din mor lige ind i øjnene. Nok er det et billede, men det er som at se hende i levende live. En absurd tanke skynder du dig at sige til dig selv. Hun har jo været død i mange år. Hvorfor ville din far egentlig ikke fortælle om det? Han sagde blot til dig og dine søskende, at hun var rejst langt væk, og måske en dag om lang tid ville vende hjem. Du var femten år gammel, så du vidste godt, hvordan tingene hang sammen. Hun var død, og du sørgede over det, men det var du alt for stolt til at vise. Din far ville, at du skulle være stolt og rank – det måtte du hellere være. Man skulle ikke vise svaghed. Det er noget for kvinder og børn, og du var i hvert fald ikke noget barn længere. Du husker din mor som blid og ufattelig smuk. Hun var der altid for dig, når du var ked af det og havde brug for trøst. Efterhånden, som du blev ældre, skete dette sjældnere og sjældnere. Det var pinligt at være ked af det. Det var svaghed. Hun måtte ikke se det – slet ikke din far – han ville miste tiltroen til dig. Din mor tog sig altid af dine små søskende, og du elskede hende uendeligt meget på din skjulte og kolde facon. Du var lykkelig, og ligeledes var resten af familien.

Du har aldrig fundet ud af, hvordan hun døde og hvorfor – din far nægtede at tale om hende, og de små troede på hans historie. De spurgte tit efter hende, men han sagde blot, at en dag ville hun vende hjem, hvorefter han tog dem på skødet og fortalte en historie om landene langt væk. Historier om den mægtige Zar i Rusland eller den fantastiske feltherre Napoleon. Historier som du elskede at lytte til i smug. Du kunne forestille sig disse mægtige mennesker og så dig selv i deres sted. Alligevel kunne du ikke undgå at bemærke, at de blev besejret. Du tænker på Zaren, og hvordan dennes svaghed resulterede i, at de onde kommunister kom til magten. Det samme skete i dette land, men Pinochet og hans mænd var stolte og faste og befriede landet for kommunismens kræftsvulst. De er styrken, og landet er nu styret af de rette folk. Disse skal aldrig vise svaghed. Du er med dem, og gør dit arbejde godt...

...Jeg tog mig selv i at stå og nynne nationalmelodien. Jeg kunne denne til hudløshed, efter at vi havde sunget den hver eneste morgen i hæren.

Jeg ville mest af alt have været godsejer som min far, men da jeg ikke var den ældste af børnene, stod jeg ikke til at arve noget. Det skulle min udelige storebror Marco i stedet gøre – på trods af, at han absolut ikke duede til noget i den retning, modsat mig. På kostskolen havde jeg lært, hvad disciplin ville sige, og jeg blev behandlet godt, da jeg altid gjorde, hvad der blev sagt. Jeg sørgede for, at alle uregelmæssigheder blev indberettet til ledelsen. På samme måde som jeg hjalp min far i marken med at styre bønderne. Jeg var den rette til arve godset, men sådan skulle det ikke være. Som 18-årig valgte jeg i stedet at tage i militæret. Jeg drog af sted til Santiago og glædede mig til at skulle tjene mit Land.

Jeg befandt mig godt i hæren. Den hårde disciplin passede mig godt og snart avancerede jeg kraftigt. Da min tjenesteperiode udløb efter to år, fortsatte jeg som Konstabel. I de følgende år gik det godt, og til

sidst havde jeg nået status af at være Oberst. Dette var ca. samtidig med, at Allende blev valgt til præsident og begyndte sit forbandede socialistiske styre. Lige fra starten af hans embedsperiode gik jeg aktivt ind i modstanden mod ham. Han var en skændsel for vort land, og han begyndte allerede fra starten at tage ejendommene fra de rette ejere og give dem til de dumme og fattige. Der måtte være en grund til, at de var fattige. De havde ikke fortjent noget – de havde ikke evnerne og disciplinen til at blive til noget. Man skal gøre sig fortjent til tingene.

De efterfølgende år voksede vores modstand, og jeg var med den dag, da vi væltede Allendes regering og fik indsat juntaen på hans plads. I min position som oberst blev jeg sat til at koordinere et hold politifolk, som skulle opspore socialister og aktive i fagforeningerne. I løbet af én dag lykkedes det os at fængsle eller skyde over 150 venstreorienterede. De skulle straffes for deres landsforræderi.

Efter at juntaen kom til magten, blev jeg ansat i det nyoprettede hemmelige politi DINA. Vi skulle sørge for, at alle eventuelle modstandere blev fanget og straffet. Folk var bange for os. De vidste, at folk forsvandt om natten og ikke blev set igen. Der var dog intet at være bange for – kun hvis man selv var ude om det. Jeg var med til at tvinge tilståelser ud af mange folk, men det var nødvendigt. Jeg nød det ikke, men jeg gjorde det for fædrelandet. Folk havde intet at frygte, hvis de elskede deres fædreland og støttede vores regering. Folk er bange for DINA, og derfor holder jeg mit hverv hemmeligt. Folk tror blot, at jeg er almindelig oberst i de væbnede styrker.

Døren gik op, og ind kom tjenestepigen igen. Hun kiggede på mig og sagde så: "Deres far sover lige nu. Jeg vil ikke vække ham, før I alle er kommet. Kom med, så kan De sætte Dem ind i stuen. Er der noget De vil have?" Jeg overvejede et øjeblik og sagde så ja til en Whiskey. Kvinden fulgte mig ind i den store dagligstue, hvor jeg satte mig i en stor lænestol. Jeg var åbenbart den første til at møde op.

Jeg fik min Whiskey og nød den. Det var underligt at være i stuen igen. Jeg havde ikke sat min fod på godset i årevis. Jeg havde ikke haft tid til at komme hjem, efter jeg blev ansat i DINA. Jeg havde mit at gøre, og min far havde sit. Han var travlt optaget af at ødsle penge bort, og det var trist at høre om, hvordan godset stille og roligt faldt fra hinanden økonomisk...

...Du husker den dag, du mødte din far tilfældigt i Santiago. Det var sent på aftenen, og du var på vej hjem til din lejlighed, da du mødte ham uden for din hoveddør. Han var sanseløst beruset. Du hjalp ham ind og spurgte om, hvad der var galt. Han fortalte i snøvlende sætninger, at han havde fået en del penge fra et af sine andre godser, som Marco bestyrede. Han var taget til hovedstaden for at gøre forretninger, men var i stedet endt på et casino, hvor alt var blevet spillet op. Han havde noget vigtigt at fortælle dig.

Noget du skulle hjælpe ham med.

Han var så frygtelig ynkelig, og alligevel var du ligeglad med ham. Det var hans eget problem. Du ville ikke hjælpe ham. Du smed ham ud og har ikke set ham siden.

Du ser dig rundt i stuen. Det er over fem år siden, at du sidst har været her. Godt det samme, men nu er tiden altså kommet, hvor du skal møde din far for sidste gang. Han vil med sikkerhed lade Marco arve det, men hvor er det tåbeligt. Han har samme sans som sin far. Det vil ende galt. Du ved, at det bør være dig, der skal bringe godset på ret fod igen. Marco er sikkert ikke engang klar over, hvor galt det står til. Han har selvfølgelig heller ikke haft adgang til diverse bankarkiver, som DINA har givet dig mulighed for. Du ved, at godset er på ruinens rand, og du vil kunne rette op på det. Du har mulighederne og kontakterne.

DE ANDRE

MARCO – FØDT 1941

Din storebror er et frygteligt fjols. Det er ved at være mange år siden, at du har talt med ham. Han har egentlig altid været flink over for dig, men du har aldrig kunne tage ham seriøst. Han har altid været din fars yndling, hvilket du ikke har forstået. Måske fordi han er den ældste, og derfor skal arve godset. Problemet er bare, at han ikke har den fjerneste ide om, hvordan et sådant skal drives. Han har altid været en dovenkrop, der er kommet let til tingene – han har fået alt foræret. Modsat dig selv, der har måttet slide for tingene. Marco har ikke gjort sig fortjent til den lykke, han automatisk har fået.

Måske kunne du bruge din indflydelse i DINA til at

komme ham til livs.

MARIA – FØDT 1946

Du har altid holdt meget af din ældste lillesøster. Hun har altid været den søde pige, der elskede at tage sig godt af sine søskende og forældre. Efter din mors død, begyndte hun at tage sig af dele af husholdningen – også selvom din far ikke syntes om det. Den slags havde man tjenestefolk til, mente han.

Problemet med Maria er, at hun nok altid har været kedelig. Hun passer godt som husmor, men hun har aldrig været den store eventyrer – hun har aldrig turde drage ud og se verden. Måske alt i alt godt nok for en kvinde – bare ikke for din søster, idet du altid har

ønsket at tage på eventyr med hende. Marco kunne du ikke døje, så du ville gerne knyttes til Maria. Også selvom hun altid har betragtet din håbløse storebror som et forbillede. Hun har dog adskilt sig fra ham på et væsentligt punkt: Hun har gjort sig fortjent til at blive elsket – hun har sørget godt for dig og vist omsorg uden at søge noget til gengæld.

JOSÉ – FØDT 1948

Din lillebror José har altid været en doven hund, der hellere ville sidde i solen og male end arbejde og stræbe fremad. Din far brød sig ikke om, at han tilbragte meget tid sammen med bønderne, og ofte forsøgte han at overtale dig til at forhindre det. Du ved, at din far har afskrevet kontakten til José, da han droppede sine studier for at blive musiker. Han er vist nok blevet temmelig kendt, for du har af og til set plakater med hans navn i hovedstaden.

MONICA – FØDT 1952

Du har aldrig været tæt knyttet til din søster Monica, idet I altid har været meget forskellige. Hun tilbragte meget tid i landsbyen sammen med bønderne på trods af, at din far ikke ville have det. Du prøvede at forhindre hende i det, men det lykkedes ikke. Ofte så du hende og José forsvinde sammen derned sammen. På trods af at Monica udviklede sig til Marxist, har du reddet hendes liv. Kort efter Juntaens magtovertagelse blev hun arresteret. Du havde egentlig ikke noget med det at gøre, men ved et tilfælde opdagede du det og så, at hun skulle henrettes. Du kunne ikke holde ud at tænke på, at din søster skulle henrettes. I stedet sørgede du for, at hun blev løsladt ved at bruge din indflydelse hos DINA. Hun vidste ikke selv, hvorfor hun blev løsladt, og der var heller ikke nogen, der fandt ud af at hun var din søster. Kommer det frem, at du har forrådt Juntaen, er du i store problemer.

ANNA – FØDT 1952

Du har aldrig haft et videre nært forhold til Anna. Hun var en yderst mystisk pige, og ofte sad hun bare i et hjørne og stirrede ud luften eller talte med sig selv. Hun var meget tæt knyttet til din mor? Monica og din mor. Da din mor døde, blev Anna utroligt nok mere åben, og hun virkede som en almindelige pige, men en nat forsvandt hun. I fandt hendes vindue åbent, og hun var flygtet i nattens mulm og mørke – hvor hun blev af, aner du ikke, og det interesserer dig egentlig heller ikke. Det var hendes valg at forlade alt det, der betød noget.

CARLOS – FØDT 1898

Du har altid betragtet din far som en dygtig mand, som du troede havde styr på tingene. Han har lært dig meget, og havde han ikke vist dig, hvor vigtig disciplin er, var du aldrig nået så langt, som du er i dag. Desværre har du på det sidste erkendt, at din far ikke er så fantastisk, som du gerne vil huske ham. Du har fundet ud af, at han har spildt alle sine penge på gulvet – de er alle blevet brugt på fornøjelser og på alt muligt ligegyldigt. Dine forbindelser har gjort, at du har haft adgang til at holde øje med din fars konti i bankerne i hovedstaden. Der er ikke længere meget at arve ud over titlen som godsejer, men det er egentlig også det vigtigste for dig – du har evnerne til at bringe godset på ret køl igen. Din far har fejlet, og du ved godt hvorfor...

St i k o r d

Fødselsdato: 25/4 1944

Udseende: Middelhøj – sort tilbagestrøget, glinsende hår – dybe mørke øjne, der har forført mange kvinder.

Påklædning: Sorte, stramme bukser – uniformsskjorte med flere ordener – sort slips.

Personlighed: Disciplineret, kynisk, målrettet.

Væremåde (som andre opfatter ham): Køligt charmerende, en smule arrogant, stille og sarkastisk.

Menneskesyn: Enhver er sin egen lykkens smed. Man skal gøre sig fortjent til anerkendelse. Disciplin er vejen frem.

Politisk tilhørsforhold: Ultraliberalist, fascist. Støtter militærjuntaen af hele sit hjerte. Juntaen har reddet fædrelandet fra det kommunistiske kaos.

Psykisk tilstand: Følelseskold, tilbagetrukket, overlegen, en smule ensom.

Mål: At arve godset og bringe det på ret fod igen. At redde fædrelandet fra alt, hvad der kan skade det.

Hemmeligheder: Ved at godsets økonomi er helt i bund. Er oberst i DINA. Andre tror, at han blot er oberst i hæren. Fik Monica befriet fra DINA's tortur.

Generelt: Pedro er en kynisk mand, der ikke skyr mange midler for at opnå det, han tror på. Han elsker fædrelandet af hele sit hjerte, og har en temmelig simpel anskuelse af alting: Det hele er de onde kommunisters skyld.

Dog har Pedro en stor kærlighed til sine rødder, selvom han ofte forsøger at fornægte den, da den ofte ikke har levet op til hans forventninger. Pedro er blevet skuffet gang på gang.